
Simonyi Imre

ELFOGYHATOTT

Elalszom, míg elalhatok.
És ébredek, míg van mire.
– Kinek van ennyi semmije,
hogy abból rakhat asztagot!?

Adott, ameddig adhatott
álmot, ébredést – de mire? –
az élet.
– De hogy ennyire
elfogyhatott!?

VISZONYLAG

a túlélhető szenvedések
adták a legtöbb örömet.
– Falevelek két lap között:
gyűlnek az összepréselt évek.

Kél róluk a szerelmes ének.
– S e borzalmas ének fölött
arctalan szégyen nyöszörög:
lapok, levelek, évek, prések...